

ARILARIN ZAMANI

LINDSAY EAGAR

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2019
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024

Arıların Zamanı

Lindsay Eagar

Özgün adı: Hour of the Bees

ISBN: 978-605-188-467-7

© Lindsay Eagar, 2016

© 2016. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Rights People aracılığıyla
Greenhouse Literary Agency'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na
aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Büşra Oktay

Çeviren: Çiğdem Öztekin

Kapak ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve Cilt: **Milba Matbaacılık Yayıncılık**

Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

Yayinevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina. com. tr

ARILARIN ZAMANI

LINDSAY EAGAR

Çeviren: Çiğdem Öztekin

1. Bölüm

*T*am kulağımın dibinden bir şey uçup geçti. Bir an için bu vızıltı bana dünyadaki tek sesmiş gibi geldi.

"Kışt!" dedim bir refleksle ve atkuyruğumu sanki bir silahmış gibi salladım.

"Ne oldu?" Babam radyoyu kapattı. Sessizlikle birlikte otolunun aslında çok engebeli olduğu dikkatimi çekti.

Böcek, kamyonun açık penceresinden dışarı uçtu, mücevheri andıran gövdesi güneş ışığında bir an sarı siyah parladı ve hemen ardından gözden kayboldu. Bir arı. Çevremizdeki çirkin, sıkıcı manzaraya bakarak, "Hiç," dedim. "Bir şey yok."

Bir saatten uzun süredir yol alıyorduk ama görünen yalnızca bir hiçlikti. Tam o sırada, tam karşıda bir sıra tepe belirdi; basık, yayvan, bayat kekleri andıran kayalık kısımlarının uçları sonsuz sıcağın etkisiyle harap olmuş ve ufalanmış tepeler. Telefonumla fotoğraflarını çektim ama ekrandaki resim yalnızca boş gökyüzünün kızılığında kaybolan belli belirsiz karartılardı.

“Dönüşü kaçırmadığımızdan emin misin? Meksika’ya gelmiş olabiliriz,” dedim.

Babam homurdandı.

“Bana güven. İnan bana, Meksika’ya gitmeyi tercih ederdim.”

Daha önce de çaldığı tıngırtlı rock müziğini açtı ve dikiz aynasını kontrol etti. Annem ve bir yaşındaki kardeşim Lu hemen arkamızdaki arabada bizi izliyorlardı. Hoş, bizim dışımızda yoldaki tek araç da oydu.

Yaklaşık üç saattir kamyonunda büzülüp oturmaktan bacaklarım ağrıyordu.

“Daha ne kadar var?” diye homurdandım.

Babam, “Heyecanlıyız, öyle değil mi?” diye sordu.

Hayır! Kesinlikle heyecanlı falan değildik. Havuz ve barbekü partileriyle dolu bir yaz yerine günlerimi daha önce hiç görmediğim dedemin; sıkıcı, ruhsuz koyun çiftliğinde geçirecektim. Annem ve babam da bu konuda benim kadar tedirginlerdi. En azından mutsuzluğumda ve endişelerimde yalnız degildim.

Otoyoldan ayrıldık ve yaklaşık on dakika boyunca uzun toprak bir yolda ilerledik. Bir tepenin yamacından dönerken babam derin derin iç çekti.

“İşte geldik. Evim evim, güzel evim.”

Pembeye boyanmış arazinin tam ortasında, kurumuş otların kıyısında, yıkılmaya yüz tutmuş bir ev vardı, çatısı çökmek üzereydi ve veranda kirişleri eskilikten eğilmişti. Arazi

tamamıyla tepelerin arasına sıkışıp kalmıştı. Gözden ırak, gönülden ırak. Uygarlığın uğramadığı bir nokta. Büyükbabam Serge'nin yüz dönümlük koyun çiftliği, babamın doğup büyüdüğü yerdı burası. Gerçi babam burada büyümüştü ama bulduğu ilk fırsatta da buradan ayrılmıştı. Şimdi bunun nedenini çok iyi anlıyordum.

Babam, evin hemen yanındaki çakıllı araba yoluna saptı ve motoru durdurdu.

“Evet Carol, lütfen sinirlenmek yok.”

“Sinirli değilim.” Yalan söylüyordum, derin bir soluk aldım.

Parlak çöl ışığına alışana dek gözlerimi kısıtım. Çiftlik tam anlamıyla hiçliğin ortasıındaydı. Yoldan uzak, New Mexico'nun tamamından uzak, Tanrı'nın unuttuğu yerde, kendi başına küçük bir şehirdi burası, ahalisi yalnızca koyunlar olan bir şehir.

Babam bana buranın hâlâ iş yapan bir koyun çiftliği olduğunu söylemişti. Albuquerque'nin dışındaki çiftliklerde genellikle yüzlerce koyun olurdu. Buradaysa büyük otlakta dolaşan yaklaşık bir düzine kadar koyun saymıştım, tabii buna otlak denirse. Buradaki otların bir zamanlar yeşil olduğundan emindim ama şimdi kuru ve çamur rengiydiler. Acaba büyükbabam hiç yağmurlama sistemi diye bir şey duymuş muydu?

Hayal kırıklığımı bastırmaya uğraştım. Çiftliği bir tür yazlık kaçış noktası, odamdan, okulumdan, arkadaşlarımdan yalnızca birkaç saat uzakta bir tatil evi olarak düşünmeye çalışmıştım. Ama burada olmakla Mars'ta olmak arasında hiçbir fark yoktu.

Gerçekten “Evim evim, güzel evim,” denilebilir miydi buraya?

Babam cebinden, üzerinde “*Yakınlar İçin Seville’in Demans Rehberi*” yazan kırışmış ve yer yer yırtılmış bir el kitabı çıkardı. Benden defalarca bunu okumamı istemişti. Yine onunla defalarca aynı şeyleri konuşmuş, aynı sözcükleri tekrarlamıştık.

“Haydi, son bir kez üzerinden geçelim,” dedi. “Bu yaz birinci hedefimiz...”

“Büyükbabayı üzmemek, kızdırmamak...” dedim.

“Kafa karıştırıcı cümleler yok, zor sorular yok, gürültü yok, bilmece gibi anlaşılmaz sözcükler yok.” Babam sıraladı.

“Büyükanne Rosa’dan bahsetmek yok,” diye ekledim usulca. Bu, her zaman babamın birinci kuralıydı.

“Eğer onunla bir sorunuz olursa gelip beni bulun.” Babam koltuğunda kımıldandı.

Seville yani büyükbabamı yerleştireceğimiz huzur ve bakımevi, kafamızı demans hastalığının en tatlı, en şirin dede ve nineleri bile huysuz, aksi, saldırgan kişilere dönüştürebileceğine ilişkin korku öyküleriyle doldurmuştu.

“Peki ya zaten tatlı, şirin olmayanları?” Babam bunu çok merak ediyordu.

Annem kamyonun penceresinin yanına geldi, Lu kucağında idi.

“Artık içeri girebilir miyiz?”

Babam, “Elbette, bunca yolu yalnızca manzara seyretmek için gelmedik,” dedi.

Babamın şakasına güldüm. Kamyondan indik. Babam beceriksizce kamyonun kapısını kapamaya çalışırken anahtarları çamurun içine düşürdü. Onu hiç böyle görmemiştim; sinirli, huysuz küçük bir çocuk gibiydi.

Kavurucu çöl kumlarına doğru bir adım attım, o kadar sıcaktı ki sandaletlerimin işe yaramadığını fark ettim. Hava nefes alınamayacak kadar boğucuydu. Kamyondan gazozumu alıp bir yudum içtim.

Annem babamın eline sımsıkı yapıştı. Babamın parmaklarının oynak yerlerinin beyaza dönüştüğünü görebiliyordum. Birlikte geldiğimiz araba yolu boyunca ilerlediler. Sanki yabancı birinin kapısını çalmaya gidiyor gibiydiler, oysa çalacakları kapı Büyükbaba Serge’nin kapısıydı.

Aslında o da bir yabancı diye anımsadım o anda. En azından benim için.

Büyükbabam babamı ters bakışlarla süzüp, “Ne o? Seni son gördüğümde şerifin arabasının arka koltuğundaydın,” dedi.

Bu sevimsiz karşılamayla birlikte midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim. Verandanın gölge bir noktasında, oradaki hasır koltuğa çöküp kalmış büyükbabamın silüetini görüyordum. Efsane Serge!

“Bu yıllar önceydi. O zamandan sonra beni defalarca gördün,” diyen babam kızardı.

“Neyse. Buradasınız işte!” Büyükbaba Serge bundan dolayı pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Ayağa kalktı. Işığa çıktığında kendimi tutamayarak yutkundum. Büyükbaba Serge’yi yalnızca resimlerde görmüştüm. Babam beni, onun şimdi, özellikle de demansın etkisiyle çok farklı olabileceği konusunda uyarmıştı. Ama böylesine bir değişikliğe hazır değildim.

Kulaklarının arkasından gelip burnuna giden ince, yeşil oksijen hortumları. Fotoğraflarda gördüğüm çölün yakıcı sıcağının ve çiftlikte açık havada çalışmanın sonucu kösele gibi olmuş yanık teni artık soluk ve beyazdı, derisi kemiklerinden aşağı sarkıyor, sanki eriyordu. Ya gözleri... Fotoğraflardaki o masmavi, berrak gökyüzü maviliğindeki gözleri...

Karşımdaki Serge’nin gözleri sulu ve donuk bir maviydi, solmuş kot pantolonlar gibi. Bana bakıyordu ama bakışları sanki çok uzakta ve görünmeyen birine takılıp kalmıştı. Bu gözler yaşlı bir insanın gözleriydi. Serge’yi babamın evimizde bana gösterdiği birkaç fotoğraftan tanıyordum... Bu Serge, o Serge değildi, hurda bir araba gibi verandaya park etmiş, çökmüş, ihtiyar bir adamdı.

Zaten burada olmamızın nedeni de bu, diye anımsattım kendime. Büyükbabamın hasta olması.

“Rosa!” Büyükbabamın parmağıyla beni işaret etmesiyle birlikte midemdeki kelebekler öylesine bir hızla kanat çırpma-ya başladılar ki bir an kusacak gibi oldum.

“Hayır, ben Carol’um,” dedim hemen. “Ben R...” Hayır, bu ismi söyleyemezdim, bu yasaktı.

Babam o anda araya girdi.

“Bu Carol, baba. Torunun. Bu da Lu. Küçük torunun.”

Serge homurdandı.

“Evet biliyorum. Carolina ve Luis.”

Annem hafifçe sırtıma vurdu ve uyardı.

“Merhaba desene.”

“Merhaba büyükbaba, seni gördüğüme sevindim.”

Neyse ki bu sözcükler daha önceden prova edilmişçesine düzgün bir şekilde dökülmüştü ağzımdan. Oysaki benim kafam Serge’nin sarkık derisine takılıp kalmıştı, kırıksıklıklarına, göze batan güneş lekelerine. Sanki derisinin altında küçük bil-yeler dolaşıyormuş gibi yüzünde ve boynunda yumrular vardı. Gerçi bunları fotoğraflarda da gördüğümü anımsıyordum ama çok daha az göze çarpıyorlardı, çünkü o fotoğraflarda yüzü daha toplu, teni daha gergindi. Bunlar ne olabilirdi ki? Asla iyileşmeyen kızamık izleri mi?

“*Hola, chiquita**,” dedi. “*El gusto es mio.*” İspanyolca “O zevk bana ait” anlamına gelen bir şeyler söylemişti, gözleri parlıyordu. Sonra ekledi. “Aynı ona benziyorsun.”

“B... baba...” Babam kekeledi, sonra sanki söyleyecek başka bir şey bulamıyormuş gibi susup kaldı. Oysa buradan

* İspanyolcada “merhaba çocuk” anlamına gelir. (Ed. N.)

on iki yıl önce ayrılmıştı, söyleyecek öyle çok şeyi vardı ki. O sırada verandanın merdivenlerinden bir şey seke seke indi, kıvrıkcık siyah tüyleri, ıslak burnu olan bir yaratık.

“İnes?” diye fısıldadı babam. “Dur bakalım!” Eğilip bu uyuz köpeğin kulaklarının arkasını okşamaya başladı. Bu arada gözü annemle bendeydi, gülümsüyordu. “İnes benim köpeğimdi.”

İnes yanımdan yaşlı, kireçlenmiş bacaklarıyla geçerken yaşlı köpeğin sırtını okşadım. Her zaman yavru bir köpeğim olsun istemiştım ama annem asla buna izin vermemişti, hoş hayalimdeki köpek de bu değildi. Kanlı gözleri, düşmüş göz kapakları nedeniyle yarı yarıya kapalıydı, burnunun çevresindeki tüylerse grileşmiş, ağarmıştı.

Annem, “Hayret, demek hâlâ yaşıyor,” diye haykırdı.

Babam, “Bazı köpekler düşünülenden çok daha uzun yaşarlar,” dedi.

“Ama herhâlde otuz yıl değil, Raul.” Köpek anneme süründü, annem sanki karşısında bir zombi varmış gibi irkilerek geri çekildi. Köpek kuru otların üzerine uzandı. Babam sevgiyle onun göbeğini okşamaya başladı.

Ardından anneme dönerek, “Haklısın,” diye fısıldadı. “Bu İnes olamaz. Onun yavrularından biri olmalı.”

Annem, “Hatta yavrularının yavrularından biri,” diye mırıldandı.

Babam, “Köpeğin adı ne, *baba*?” diye sordu.

Serge, “Ines’i anımsamadığını söyleme sakın,” dedi.

“Elbette anımsıyorum. Ama bu Ines değil.”

“Başka kim olabilir ki? Ines bu bölgenin en iyi çoban köpeği.” Büyükbabam başını salladı. “Evinle ilgili daha başka neleri unuttun, Raul?”

“Haklısın, baba. Bağışla!” Babam sırayla hepimize baktı, sanki gözleriyle bize, yaşlı adamın, bunun otuz yaşındaki Ines olduğuna inanmasına izin vermemiz gerektiğini söylemek istiyordu.

Sonrasında büyük bir sessizlik oldu, üzerimize ağır bir battaniye gibi çöken bir sessizlik. Konuşmak istiyordum ama bu, tarihi ve ürkütücü bir andı. Babam evine yıllardır gelmemiştii, neredeyse ben doğduğumdan beri. Zaten büyükbabamı bu zamana kadar hiç görmemiş olmamamın nedeni de buydu. Gergin bir andı, sessizce yaşanan, baş edilmesi gereken. Yine de bir şey söylemedim, çenemi kapadım.

Anı kurtaran annem oldu.

“Serge. Beni anımsıyorsun değil mi? Raul’ün karısı, Patricia. Seni görmek çok güzel.”

Verandadan bir homurtu duyuldu.

Annem nazikçe ekledi.

“Eşyalarımızı içeri taşıyalım, olur mu?”

Serge yanıt vermedi. Verandanın diğer köşesindeki eski, metal bir leğenin içindeki yün battaniyeyi çitilemeye başladı. Tuhaf.

Annem babama dönerek, “Demans işte,” diye fısıldadı. “Yoksa hep mi böyle...” Sanki cümlesini tamamlayacak sözcüğü arar gibiydi.

Cümleyi tamamlayan babam oldu.

“Huysuz? Babam bu işte.”

Büyükbaba kaktüs, diye düşündüm.

“Carol.” Annem beni yanına çağırdı. “Burada Lu ile kalabilir misin? İçeri önce babanla ben gireyim, evin ne durumda olduğunu bilmiyoruz.”

Seville huzurevinin broşürünü yelpaze gibi sallayıp kendimi serinletirken “Tabii,” dedim.

“Lütfen bir gözün de büyükbabanda olsun.” Annem Lu’yu kuru, kahverengi otların içinde bırakarak ön kapıdan eve girdi. Sanki burası tekin olmayan, perili bir evmiş gibi yine babamla el ele tutuşmuşlardı.

“Bakarım. Tabii büyükbabama da,” diye fısıldadım.

“Büyükbaba” sözcüğü bana bir şekilde tuhaf geliyordu. Bir terslik hissediyordum. Benim kafamdaki büyükbaba, kurabiye kavanozunu her zaman torunları için dolu tutan, onları kucaklayarak karşılayan, akşam yemeğinde ciddiyetini korurken öyküler anlatan biriydi.

Verandanın harap, gıcırdayan merdivenlerinden çıkıp Lu’yu gözaltında tutmak için verandanın parmaklıklarından aşağı sarktım. Lu bu arada çakıllı araba yoluna emekleyerek köpeğe

çakıl taşları atmaya başlamıştı. Hayvan ona karşı hoşgörölü davranıyor, atılan taşları umursamıyordu. Geç ögle uykusunun bozulmasını istemiyor da olabilirdi.

Siyah atkuyruğumu biraz gevşettim. Buraya yeni gelmiş olmamıza rağmen saçımı sıksam ter akacaktı. Aslında çöle yabancı sayılmam. Evimizde yani Albuquerque’de aynı sıcaklığı yaşıyoruz ama en azından gölgelik alanlara sığınıp donmuş yoğurt mağazalarına gidip evler arasındaki serin, yeni kesilmiş ıslak çimlerin üzerinde sıcaktan korunabiliyoruz.

Burada ise sığınılabilircek hiçbir yer yoktu.

Etrafıma bakındım. Çiftlik evi bu düzlük alanda, uzakta görülen kayalık tepeye kadar olan tek yüksek yapıydı. Bu kayalık tepe ya da duvar, çiftliğin bir çanağın kıyısına sıkışıp kalmış gibi görünmesinin de tek nedeniydi. Tek bir ağaç bile yoktu ama otlığın uzak ucundaki kabuk bağlamış, siyah ağaç kütüğü, bir zamanlar orada bir ağaç olduğunu gösteriyordu. Acaba hangi akıllı onu kesip kilometrelerce karelik alandaki tek gölge olanağını yok etmeyi düşünmüştü? Battaniyeyi yıkayan Serge’den gelen sesler dışında uzak-yakın en küçük bir ses yoktu. Sessiz ve ıssız.

Çöl sanki soluk alıyor ve yaşıyordu, kemiklerdeki nemi bile emen ve salındığı her yere kuru, kupkuru hava üfleyen devasa kumdan bir canavardı.

Omzumda başka bir arının vızıltısını duydum. Arı, kulak kepçeme kondu.